

Venir i arribar

Tant *venir* com *arribar*, dos verbs molt usuals —podríem dir bàsics o elementals—, tenen diverses significacions o, si es vol, casos especials d'aplicació, però és només en un cas —el principal, això sí— en què podem considerar que hi ha una certa sinonímia entre l'un i l'altre, és a dir, en què els podem usar indistintament. En frases com és ara *Ja no ve d'un pam i L'aigua arribava fins al primer pis*, no són, certament, ni de bon tros, intercanviables, però no es pot negar que s'usen indistintament frases com *A quina hora vindran?* i *A quina hora arribaran?*, *Encara no ha vingut* i *Encara no ha arribat*. Determinar fins a quin punt és correcte o adequat aquest ús indistint és segurament una mica arriscat o difícil, però sí que potser es pot assenyalar que, en general, hi ha avui una tendència a recórrer al verb *venir* en alguns casos en què escauria d'usar el verb *arribar*.

Sembla ben clar que el verb *venir* expressa l'acció de transportar-se fins a un lloc determinat (moviment contrari al designat per *anar*), i que el verb *arribar* designa el darrer moment d'aquesta mateixa acció. Podríem dir, per exemple, *Ja fa una hora que m'ha dit que venien i, per tant, deuen estar a punt d'arribar*. Anàlogament, hauríem de distingir entre *Ja vénen* i *Ja arriben*, perquè podem contraposar a la primera d'aquestes dues oracions una altra amb el verb *arribar*:

Ja vénen però encara trigaran a arribar. Aquest fet, però, no ens sembla suficient per a rebutjar que en certs casos hom pugui optar indistintament per *Ja vénen* o per *Ja arriben*, o dit altrament, que es pugui dir també *Ja vénen* quan ens semblaria més adequat i exacte de dir *Ja arriben*, tenint especialment en compte la gran diversitat de circumstàncies en què aquestes frases poden ésser realment utilitzades. ¿Si veiem efectivament que vénen —aquells de qui parlem—, qui pot determinar en quin precís moment de la seva marxa cap a nosaltres podem dir que ja arriben? En canvi, sí que sembla adequat de fer una distinció entre *No ha vingut* i *No ha arribat*, quan es pregunta per algú al seu lloc habitual d'anar. Avui hi ha qui, en aquesta circumstància, respon invariablement *No ha vingut*, però aquesta resposta més aviat hauria de reservar-se per als casos en què hom no espera la vinguda de la persona en qüestió o en dubta, i dir *No ha arribat* quan s'espera que pugui efectivament venir.

Albert Jané